

Kapitola druhá

Jako dítě jsem neměl rodinu. Alespoň teda ne v tom tradičním slova smyslu. Můj táta byl násilnický alkoholik, což ho nakonec stálo život. Jeho závislost na alkoholu začala za jeho času v armádě, kde sloužil v pěchotě. Máma se z nějakého důvodu od vší té chudoby a násilí distancovala, což v podstatě znamenalo, že jsem se asi od šesti let o sebe staral sám. Vyrůstal jsem na nelítostných ulicích rozlezlého severského města často ve squatu, vodil jsem se sám do školy a už tehdy jsem věděl, že život musí nabízet něco víc. Musel jsem být schopen z té hromady sraček uplést bič.

Pamatuji si, jak jsem jednoho rána šel do školy a uviděl před sebou zářivě modrou Ford Cortinu. Bylo mi tehdy osm a ještě jsem nevěděl, jak nebezpečné je mluvit s cizím mužem. Zeptal jsem se tedy řidiče, co dělal, že si může dovolit řídit takové auto. Jeho odpověď mě utvrdila v tom, že se z téhle situace jednoho dne musím dostat: „Heh, dělám něco, na co ty mít nikdy nebudeš. Užij si cestu do školy!“

Nikdy jsem ve škole nebyl ani akademický, ani sportovní typ. Byl jsem to špinavé děcko v rohu třídy, se kterým se nikdo nebavil. To, které sice nebylo šikanované, nebylo ale ani do ničeho zahrnované. Vyvrhel. Ale když ten řidič Cortiny toho dne předpokládal, že nikdy nebudu na nic mít a zůstanu chudým navždycky, udělal mi laskavost. Jestli si o mně udělal takový rychlý úsudek úplně cizí člověk, pravděpodobně si to o mně myslí i všichni ostatní. Pokud jsem si chtěl

dovolit vyprat si oblečení v prádelně u nás za rohem, musel jsem si na to peníze sehnat sám.

Z místní stavby jsem ukradl kyblík a hned zrána jsem začal umývat auta blízko školy, aby nikdo nevěděl, kde bydlím, a nemohl to tak říct tátovi. Neobtěžoval jsem se klepat na nějaké dveře. Mým plánem bylo umýt všechna auta v ulici ještě před tím, než šli lidi do práce v naději, že si všimnou, jak krásně jejich auta vypadají, a sami od sebe mi za to dají peníze. Natočil jsem si studenou vodu z venkovního kohoutku u školního hřiště a umyl vozy vlastníma rukama. Byla to smysluplná práce a věřil jsem, že skončím s dostatečnou částkou na to koupit si něco jiného než fazole s toustem a čaj.

Při umývání třetího auta jsem si všiml, že ke mně míří nějaký hodně tlustý chlap, jehož pěstní klouby směřovaly dopředu. Kvůli své velikosti se kolébal a na sobě měl reflexní vestu a špinavé džíny. A je to tady, pomyslel jsem si. Moje první výplata. Nepřestával jsem však, naopak jsem auto nyní čistil mnohem důkladněji, aby pochopil, že nejsem jenom nějaké děcko, ale myslím to se svým novým podnikáním vážně. Bohužel mi ale žádné peníze nedal. Byl to majitel stavební společnosti, které jsem ukradl ten kyblík, na němž rozpoznal své logo.

„Tak poslouvej. Můj majetek, moje pravidla.“ A s tím skopl kyblík na stranu, prošlápl jej svou těžkou nohou pěkně naskrz a roztránil jej na tucty malých kousků přes celý chodník.

Sledoval jsem jeho vzdalující se kolébající zadek a naučil se další důležitou lekcí. A to to, že tady sice vždycky bude větší pes s ostřejšími zuby, ale že bastardi přežít dokážou. Abych ale mohl žít a přežít na ulici, potřeboval jsem rozpoznat hrozby ještě před tím, než se ke mně dostanou. Ten prošlápnutý kyblík mohla být velmi snadno moje hlava. Byl jsem osamocené dítě, ale to ještě neznamenal, že jsem musel přijmout všechno, co si pro mě život připravil. Někde

tam venku pro mě existovala nějaká příležitost a já ji nepřestal hledat, dokud jsem ji nenašel.

Vstup do armády pro mě nebyl cestou ven. Nevnímal jsem to jako svou poslední možnost. Byla to moje volba. Chtěl jsem být součástí nějaké rodiny, něčeho, co bojuje za dobrou věc.

Jednoho deštivého dne jsem tedy vkráčel do náborové armádní kanceláře. Ve dveřích mě přivítal voják od pěchoty s mírnou nadváhou, který seděl za svým stolem.

„Jak jsi starý, synku?“

„Patnáct, je mi patnáct. A chci být voják.“

Hned mi bylo jasné, že měl za to, že na to nemám. Mohl jsem tak usoudit podle jeho úšklebku v obličejí a krátké pauzy před tím, než mi nabídl židli ve chvíli, kdy si vyměnil úsměv se svým kolegou.

Začal mi popisovat, co britská armáda dělá a různé možnosti přijetí a požadavky na ně. Ale já jsem věděl, že to dělá jenom z povinnosti a ve skutečnosti mu o mě vůbec nejde.

„Žil jste někdy na ulici?“ Když jsem přerušil jeho napůl falešné prodejní kecy, hlas mi vyskočil do trochu vyšší roviny.

„Synu, já jsem bojoval ve válce o Falklandy! Život na ulici je pro lidi jako my procházka růžovým sadem.“

Trochu jsem se zavrtěl a cítil jsem, jak jsem o pár centimetrů vyrostl.

„Ve válce se všemi vašimi vojenskými kamarádky na pomoc? Se vším jídlem pěkně sbaleným v batohu? Víím, že jsem mladý a že o mě nemáte zájem, ale já jsem se o sebe až doteď staral sám. Budu v pohodě. Potřebuju jenom šanci.“

Překvapeně se přes kancelář podíval na svého kolegu v údivu, že je takové děcko schopné se postavit samo za sebe. Mohli jste mu ty myšlenkové pochody číst ve tváři.

Podal mi prospekt k britským královským inženýrům a začal mi vysvětlovat, jak musím postupovat dál.

„Na mechanika potřebuješ maturitu. Armádě teď chybí mechanici, kteří dokážou opravit letouny typu TCB. Procestuješ celý svět, synu, ale teď mě poslouchej...“ Naklonil se ke mně tak blízko, že jsem mu z úst cítil vyčpělý pach cigaret a kávy. „Jestli ty zkoušky zvoráš, nevezmu tě. Takže jestli nejseš dost chytřej, tak PODVÁDĚJ!“

Když jsem pak krácel těch osm kilometrů domů, držel jsem ten prospekt tak pevně, že byl té noci v posteli těžko čitelný. Udělal jsem teda přesně to, co mi řekl. Podváděl jsem při zkouškách a dostal se do zaškolovacího programu britské armády v šestnácti letech. Nebyl jsem ani dost starý na to, abych volil, pil nebo viděl film pro dospělé.

Po dokončení výcviku operačního mechanika strojů a zařízení jsem byl umístěn do Německa. V té době byl můj regiment s 1 500 jednotkami v táboře tím největším v britské armádě. Poměrně rychle se zjistilo, že jako mechanik nejsem moc dobrý. Vlastně jsem byl na hovno. Ale uměl jsem běhat. Byl jsem rychlý a ve formě.

Major si mě jednou zavolal z dílny k sobě do kanceláře. „Marcusi, tohle pro tebe není. Posílám tě do armádního kurzu instruktora tělesné výchovy. Přesuneš se do posilovny.“

Každodenní cvičení? Zodpovědnost za to být jedním z pouhých pěti instruktorů v jednotce o 1 500 vojákích? Skvělá zpráva.

Projít kurzem bylo snadné. Za všech okolností dáte do všeho sto procent, naučíte se zocelit a dřív, než řeknete švec, máte na sobě ten kýžený odznak zkřížených mečů pro instruktory a trénujete jednotky.

Dvakrát za rok jsme procházeli fyzickým hodnocením, které se skládalo z kliků a sklapovaček ve dvouminutových intervalech a z 2,5 kilometrového běhu. Náš velitel, který byl v jednotce nový a právě se vrátil z mise se speciálními jednotkami, při sklapovačkách podváděl.

Při sedání si pomáhal boky namísto toho, aby využil sílu trupu. Procházel jsem tam a zpátky mezi žíněnkami a právě takové podvádění jsem vyhledával. Upozornil jsem ho tedy, že se mu jeho sedy a lehy nepočítají.

Jakmile test skončil, přečetl jsem jména těch, kteří při něm neuspěli. Ti pak museli docházet na nápravná cvičení, která se odehrávala na přehlídkovém prostranství v 5:30 každé ráno. Cvičení probíhala až do Vánoc před tím, než budou moct test absolvovat znovu. Onen velitel, který byl mimochodem plukovník, byl na seznamu také.

Následující dva týdny před vánočním opuštěním byly zajímavé. Vrchní seržant jednotky, který byl zodpovědný za disciplínu v táboře, chtěl mít mou hlavu na špalku!

Dennodenně mi vyhrožoval vězením za to, že jsem velitele zostudil a vedoucí posilovny mě před ním často musel bránit. Jakožto bývalý člen SAS dal na mé argumenty. Nesnažil jsem se udělat si jméno, jen jsem dělal svou práci.

„Jestli bude po svých vojácích něco požadovat, musí být schopen to udělat on sám. Musí jít příkladem.“

Každé ráno jsem veliteli čelil, když jsem je všechny drtil k tomu, aby byli na reparát dostatečně fit. A pak konečně přišel čas na veřejné hlášení před vánočním volnem.

To jsme si každý rok na přehlídkovém prostranství vyslechli od velitele a vrchního seržanta jednotky těsně před tím, než jsme všichni jeli domů. Průběh byl vždycky stejný: co očekávat od dalšího roku, úspěchy tohoto roku a hlavně se na dovolence nedostat do průseru. Letošní hlášení bylo ale trochu jiné kvůli útokům na Světové obchodní centrum 11. září, které se odehrály o několik měsíců dříve. Nejdůležitější ze všeho – vraťte se zpátky!

Zničehonic se atmosféra změnila a velitel začal ze všech sil křičet: „Vrchní seržant jednotky!“

Přicházela ke mně ta hora masa, a čím víc se přibližovala, tím menší jsem si připadal. Hrudí se pro žádoucí efekt dotýkal mého nosu. Okamžitě jsem si pomyslel, že mě zavřou, že budu hned teď zahnán do věznice a tam strávím své Vánoce. Dostanu vůbec štědrovečerní večeři? Sakra, tohle je na hovno.

Velící důstojník pak začal vysvětlovat, jak se tady „Malý Hitler“ rozhodl v našem táboře zesměšnit hierarchii hodnot, jak jsem neměl absolutně žádný respekt k vyšším důstojníkům a jak tohle muselo rozhodně skončit.

Cítil jsem, jak na mě vrchní seržant jednotky svrchu dýchá. Byl jsem připraven na propuštění, ale nehodlal jsem na sobě dát znát strach z neznámého. Musel jsem si stát za svým.

Najednou seržant jedním krokem poodstoupil doleva, u něj do-prava. Cítil jsem, jak se země pod jeho boty velikosti 49 zatřásla, a jasně jsem viděl, jak ke mně kráčí velící důstojník. Měl delší vlasy, ruce za zády a výstřední způsob nošení uniformy, což si zřejmě odnesl ze své nedávné role v utajení.

Odmítl jsem uhnout a podíval jsem se plukovníkovi přímo do očí. V nepříjemné blízkosti namířil svá slova přímo ke mně, zatímco mluvil tak nahlas, aby jej slyšela celá přehlídka. „Tohle je za to mít ty největší koule v celé jednotce!“

Zpoza zad vytáhl láhev šampaňského, předal mi ji, naklonil se ke mně a soukromě mi do ucha řekl: „Užijte si vánoční volno, ale sem už se nevrátíte. Na Nový rok začínáte výcvik pro Speciální operace. A teď zmizte!“

Zatímco mě ostatní kluci plácali po zádech a gratulovali mi, měl jsem v hlavě jenom: „*Co jsou Speciální operace? A co dělají?*“

Na Nový rok jsem seděl na nástupišti železniční stanice, kde jsem se měl hlásit. Pořád jsem netušil, co budu dělat, co dělá má jednotka,

nebo zda vůbec projdu zkouškami. Pak ke mně přistoupil jeden z instruktorů výcviku v civilu.

„Vy patříte do kurzu?“ zeptal se mě a porovnával si svůj seznam fotografií z občanek s mým obličejem.

Přikývl jsem a byl jsem nasměrován do nedaleko stojícího autobusu. To byla pro mě novinka. Žádné uniformy, žádné hodnosti a žádná vojenská vozidla. Když naplněný autobus s ostatními nervózními vojáky vyjel ze stanice, uvědomil jsem si, že jsem v něm zatím nejmladší. Pokud jsem chtěl být součástí této jednotky, navzdory tomu, že jsem stále nevěděl, co dělala, bylo mi jasné, že na to, abych výběrem prošel, budu muset vynaložit veškeré své úsilí.

Tu první noc jsem si ve velkých ubytovnách obklopen vysoce postavenými poddůstojníky připadal jako čerstvě narozené kuře v místnosti plné zcela vyspělých kohoutů. Když na nás řvali, abychom šli ven na trochu „fyzicky“, bylo mi jasné, že si ostatní v kurzu myslí, že tam nemám co dělat. V jejich očích jsem pro Speciální operace nebyl dost dobrý, nepocházel jsem ze silné vojenské jednotky, jako byly Výsadekové jednotky nebo Královští mariňáci. A pak zde byla otázka mého věku.

Poté, co jsme byli skoro dvě hodiny drceni v naprosté tmě, jsme podstoupili test rozpoznávání vozidel v rozpálené temné místnosti navržené tak, aby zvýšila efekt naší spánkové deprivace. Tohle pro mě byla hračka. Vždycky jsem auta miloval a to, že jsem si je nemohl dovolit, jenom podpořilo mou obsesi. Byl na nás pálen nekonečný sled fotografií od bočního profilu Fordu Orion až po zadní světla dodávky Transit. Byl jsem ve svém živlu, a aniž bych odpovídal nějak přehnaně často, byla mi dána přezdívka „Závodníček“.

Ke zpečetění mého osudu se jeden instruktor, který se snažil zdůraznit důležitost vnímání detailů, třídy zeptal: „Všichni víte, kde je značka 70 mil v hodině na tachometru, ale kolik z vás ví, kolik je to

kilometrů v hodině? Skoro vždy je to na tachometru hned vedle mil za hodinu, a to v menším fontu.“

Bez rozmyšlení jsem vystřelil ruku do vzduchu. Věděl jsem, že je to 110.

„Ruku dolů, Závodníčku. Nevyžadují další odpověď.“

Když jsem dával zahanbeně ruku dolů, tři instruktoři v místnosti si vyměnili pohledy. Bylo to právě v této chvíli, kdy jsem poprvé pocítil, jak velmi dobře si uvědomují mou pozornost k těm nejmenším detailům.

Jednou z nejtěžších věcí během výběru nebyl trénink se zbraněmi s SAS ani spánková deprivace, bylo to psaní eseje. Během první etapy výcviku, kdy je fáze spánkové deprivace a fyzické únavy na svém vrcholu, jsme byli třikrát po sobě vždy uprostřed noci odvedeni do velmi vyhráté místnosti, kde nám bylo řečeno, abychom si sedli do lavic a sledovali video. Když film o kmenech Burmy začal, instruktoři odešli z místnosti a zhasli světla. Problém je vůbec zůstat vzhůru, nehledě na to zapamatovat si detaily toho, co na obrovské televizní obrazovce sledujete. O hodinu později, právě ve chvíli, kdy se objevily závěrečné titulky, vrazili instruktoři zpátky dovnitř, rozsvítili světla a dali nám hodinu na to napsat esej o tom, co přesně jsme právě shlédli.

Jak se snažíte sepsat toho co nejvíc, aniž by to bylo nečitelné, hodina je u konce a všichni odcházejí z místnosti. Odevzdali jsme své výtvary instruktorovi, který nám pak před očima všechno rozškubal, aniž by se obtěžoval cokoli číst.

Další noc to stejné. Ve 03:00 ráno rovnou do té stejné místnosti, tentokrát s videem o různých druzích plastu. Světla zhasla a někteří využili příležitosti ke spánku. Jelikož jsme v posledních čtyřiceti osmi hodinách zavřeli oči jen na dvě hodiny, bylo to lákavé. Ale já jsem musel dokázat, že jsem této jednotky, o které jsem stále nic nevěděl, hoden. Kousal jsem se do rtů a vnitřku tváří, abych zůstal vzhůru.

Rozkousal jsem si ústa do krve, ale fungovalo to. Hned jak dokument skončil, přišli instruktoři, dali nám hodinu na psaní o tom, co jsme viděli, a poslali nás ven z místnosti. A my jsme znovu uslyšeli ten známý zvuk skartovačky bez jakéhokoli pohledu na naše snahy.

Třetí noc nás zburcovali trochu dříve, ve 02:30. Byl jsem rozlámaný a připadalo mi, jako by mi oči skutečně krvácely. Video začalo, topení bylo zapnuto, světla zhasla a instruktoři nás nechali dívat se na film „Drátěné lano a provaz“. Je to bez jakýchkoli pochyb to nejzbytečnější a nejnudnější video, které jsem kdy viděl. Bylo to otravné. Po dvou hodinách sledování toho, jak se vyrábí drátěné lano a jaká jsou průmyslová využití provazů, nám bylo dáno třicet minut na sepsání všeho, co jsme mohli. Byl jsem jedním ze čtyř lidí, kteří během filmu zůstali vzhůru. Můj rukopis teď nebyl daleko od dětského a už už jsem si chtěl vyžádat pastelku, abych jej mohl vykrášlit!

Když jsme ale z místnosti odcházeli potřetí, zvuk skartovačky jsem neslyšel. Místo toho začali instruktoři papíry číst a hodnotit. Mohli jste ve vzduchu vycítit strach těch, kteří tuto příležitost využili ke spánku a očekávali, že postup bude stejný jako dvě předchozí noci. Následujícího dne prošlo vyřazovacím sítem obrovské množství dobrovolníků poté, co instruktoři vyřadili ty, se kterými nechtěli ve svých jednotkách pracovat.

Těm, kteří zůstali, bylo přiděleno „nové jméno“ a mohli si odstranit své kandidátské číslo. Poměrně efektivně se tomu říká křest. Nikdo nesmí znát naše skutečná jména, takže jsou nám dána nová. Velitel výcviku se ale u mého nemohl rozhodnout.

„Jaké jsou iniciály vašeho celého jména, 211?“

„TCM.“

„Dobře, no nemůžu vás pojmenovat TM, protože by vám ostatní už navzdýcky říkali Trademark a navzdory tomu, co si o mně myslíte, nejsem takový kruřas. Takže TC. Už ne číslo 211.“

Po šesti měsících drsného tréninku jsem se stal jedním z nejmladších lidí vůbec, který výběrem prošel. Stal jsem se součástí silně utajené, speciální protiteroristické jednotky v Severním Irsku.

Byl jsem v tom dobrý. Díky tomu, že jsem vyrůstal na ulici, jsem s nebezpečnými situacemi neměl problém. Bylo to pro mě jako nosit hodinky. Bez nich jsem si připadal obnažený a izolovaný, ale s nimi na zápěstí jsem si připadal normální, jako doma a hlavně v bezpečí. Lidé prostě nechápou, jak můžu tak klidně a spokojeně sedět mezi těmi nejnebezpečnějšími teroristy a masovými vrahy na světě, ale já byl ve svém živlu. Pracoval jsem na Falls Road v Belfastu obklopen pouličními kresbami, které mi připomínaly, jakému nebezpečí bych čelil, kdybych byl odhalen, a nijak mě to netrápilo. Byli jsme ozbrojeni pistolemi a v autech jsme vždy měli samopaly značky Heckler & Koch. Je to jedno z mála míst na světě, kde můžete cestovat po těch nejúžasnějších přírodních úkazech, zabočit za roh a narazit na semaforey ohraničené pancéři, jež mají zabránit jejich poškození během neustálých místních výtržností.

Dlužím Severnímu Irsku hodně, a nejvíc právě Speciálním jednotkám. Dvakrát za rok se k nám dostanou nováčci, hrstka dobrovolníků, která projde výběrovým výcvikem. Letošní výcvik byl prvním za několik let, kdy jsem se nevydal zpátky do Herefordu trénovat, jelikož mě potřebovali jako velitele rozsáhlé operace. Zdálo se mi také, že se shora rozhodlo o změně našeho přístupu k výběrovému procesu a zmírnění jistých situačních tréninků. Často jsem byl povolán k tomu, abych při nich hrál místního agresivního nepřátelského obyvatele. Ale bez řádných příruček nebo parametrů začalo být obtížné zhodnotit, kdy se trénink vymyká kontrole. Když jsem viděl, že se nějaký dobrovolník se situací nevypořádává správně, nebo se z ní nedokáže dostat, začal jsem auto rozbíjet páčidlem. A když jsem cítil,

že jsou ochromeni strachem, nepřestával jsem a vytáhl jsem je ven oknem vozidla. Nebylo to o tom, že bych nebyl schopen svou agresi vypnout. Jednoduše jsem se do své role vžil a zahrál ji tak reálně, jak to jen bylo možné. Někdy to vyústilo v to, že mě dobrovolníci na výcviku střelili slepými náboji ze svých 9mm pistolí, nebo se sesypali a posrali se.

Jedné chladné noci těsně před Vánocemi, pár let poté, co jsem se k jednotce připojil, jsme byli nasazeni do letecké stanice RAF v Aldergrove, abychom zde poskytli ozbrojenou ochranu pro přistání našeho letounu SF Hercules s nejnovějšími úspěšnými dobrovolníky. Po absenci jakéhokoli spánku v posledních sedmdesáti dvou hodinách byli úplně vyčerpaní. Ale jeden z nich okamžitě vynikl. Byla to Lucy, která se později stala mou ženou.

Je jednou z několika málo žen, které výcvikem prošly. Pro ženy zde neexistují žádné výhody a musí tak splnit stejná kritéria jako muži. Když instruktorský tým před rekruty scházel po rampě letadla, uchopil jsem svou pušku HK53 trochu pevněji a zoufale se snažil vypadat o chlup profesionálněji, aniž bych na sobě dal znát, že se ji snažím ohromit. Byla to láska na první pohled. Mluvil jsem s instruktory před tím, než se navrátili do Severního Irska, a věděl jsem, že se na střelnici prokázala jakožto vynikající střelec. Okamžitě mě dostala.

O několik dní později jsme měli vánoční večírek. Jelikož jsme byli utajená jednotka, major, který tomu velel, nechtěl, abychom popíjeli na ulicích Belfastu. Měl obavy z odhalení, takže jsme měli k dispozici vlastní bar v našich utajených kasárnách. Každý rok jsme „baru“ darovali vánoční dárek a já jsem letos pořídil láhev absintu, kterou se mi podařilo sdílet právě s Lucy. Důstojník ve službě, který měl na starosti bezpečnost v rámci jednotky, si s námi dal několik skleniček, avšak přestal ve chvíli, kdy se dostavily halucinace!

Od začátku bylo jasné, že jsme si s Lucy navzájem „rozuměli“. Zbožňoval jsem na ní, jak si ze mě dokázala dělat srandu, a zároveň se zajímala o to, co říkám. Až do té chvíle jsem zarytě věřil, že láska je naprostá blbost a že lidé svým partnerům o svých citech lžou. Nyní jsem se ale ocitl v situaci, kdy jsem našel svou spřízněnou duši. Někoho, díky komu jsem myslel i mimo tenhle utajený svět, někoho, díky komu jsem chtěl jít na zmrzlinu a procházet se kolem Giant's Causeway (přírodní úkaz v Severním Irsku, který je zapsán na listině Světového dědictví UNESCO, pozn. překl.). Jednoduše řečeno mě tahle žena, která se mnou při pití lahve absintu držela pevně krok, přinutila myslet si o sobě, že jsem něco víc než jen tajný agent.

V rámci několika dní po té úžasné noci v baru, kde jsme se s Lucy naprosto ztřískali obsahem té zelené lahve, jsme se rozhodli vzít. O čtyři měsíce později se nám podařilo získat na pět dní společný opuštěk a vzali jsme se na malé městské radnici. Od té doby jsme byli známí jako pan a paní Smithovi, a zatímco já nebudu nikdy vypadat tak dobře jako Brad Pitt, Lucy vždy s přehledem překoná Angelinu. Být ve svazku manželském s někým, kdo je cvičený v zabíjení v tréninkovém centru Speciálních jednotek Hereford, je recept na štěstí.

Získával jsem více a více zkušeností, a tak mi byla důstojníky MI5, kteří dennodenně zajišťovali tajné operace, dávana mnohem větší zodpovědnost. Brzy jsem se dostal přímo do služby. V té době dostávaly Bezpečnostní služby/MI5 téměř 100 000 přihlášek ročně, takže rozhodně neměly potřebu někoho samovolně nabírat.

Když jsem byl jednoho dne ve zbrojnici, kde jsem si nabíjel zásobníky do své pistole Sig Sauer 228, zavolal si mě k hlášení můj velitel, nadřízený zpravodajský důstojník, který byl u MI5 přes deset let. Položil jsem si pistoli na stůl, načež ke mně začal promlouvat neobvykle tichým hlasem. Byl si očividně vědom přítomnosti ostatních

zpravodajských důstojníků a administrátorů, kteří s ním sdíleli otevřenou kancelář.

„Na základně odvádíš dokonalou práci, ale chci od tebe víc. Chci, abys oficiálně vstoupil do služby,“ řekl.

Bylo to nečekané, ale uvnitř jsem se dmul pýchou. Zachoval jsem tvář a nechal jsem ho domluvit. Tihle zpravodajští důstojníci mají vždycky nějaké postranní úmysly. „Islamističtí extrémisté jsou na britské pevnině mimo kontrolu. Rusové a Číňani si dělají, co chtějí, a verbovací týmy nám sem furt zarytě posílají vyfešákovany kundy s titulem. Potřebujeme tě tam. Seš dobřej v ulicích.“

Zoufale jsem se snažil potlačit úsměv, který se mi začal objevovat na tváři, načež mě Ian dostal další dobrou zprávou: „A i když ten plat není šokující, vyděláš si víc než tady v armádě. Zní to dobře?“

Měl jsem pocit, že by to mohl být ten nejlepší kariérní tah, jaký jsem kdy mohl udělat a který by mě navíc teoreticky mohl dostat z té obrovské hromady dluhů, se kterou jsem bojoval. Sotva jsem ho nechal dokončit větu. „Rozumím, šéfe. Kdy můžu začít?“

To byl den, kdy moje utajená kariéra nabrala na vyšších obrátkách. A brzy po útocích na Londýn 7. července jsem se oficiálně stal součástí MI5 poté, co jsem pod jejich velením neoficiálně pracoval několik let. Můj svět byl temný, žádné dobro nebo zlo, žádné zálohy. Lidé jako já existují pro boj s těmi, kterým se nikdo jiný neodvážívá postavit. Nebyl jsem posledním východiskem, byl jsem jedinou možností.